

4 Poemas de Guillermo Sucre

4 Ποιήματα του Γκιγιέρμο Σούκρε

Traducción: Stelios Karayanis

Μετάφραση :Στέλιος Καραγιάννης

Guillermo Sucre Figarella (Tumeremo, estado Bolívar, 15 de mayo de 1933-Caracas, 22 de julio de 2021) fue un poeta, traductor y crítico literario venezolano. Hermano de Juan Manuel Sucre Figarella y Leopoldo Sucre Figarella, por lo que pertenece a la familia Sucre. Sus obras críticas más conocidas son *Borges, el poeta* (1967), un trabajo de varios volúmenes sobre la obra de Jorge Luis Borges, y *La máscara, la transparencia* (1975), sobre la poesía latinoamericana. Asimismo, ha traducido al español las obras de André Breton, Saint-John Perse, William Carlos Williams y Wallace Stevens. En 1957, fundó la revista literaria *Sardio*. En ese mismo año, empezó a enseñar en la Universidad Central de Venezuela. Entre 1968 y 1975, Sucre vivió en los Estados Unidos, en donde enseñó en la Universidad de Pittsburgh y formó parte del Instituto Internacional de Literatura Iberoamericana de esa universidad. Luego de su regreso a Venezuela, enseñó en la Universidad Simón Bolívar y trabajó como director literario de la editorial Monte Ávila. En 1976 fue honrado con el Premio Nacional de Literatura de Venezuela por el ensayo *La máscara, la transparencia*. Son recordadas sus polémicas literarias y peleas personales con otros autores. Entre estos: Miguel Otero Silva, Juan Liscano, Roberto Juarroz.

Ο ποιητής Γκιγιέρμο Σούκρε γεννήθηκε στο Τουμερέμο της Βενεζουέλας το 1933 και πέθανε στις 22 του Ιούλη του 2021. Ποιητής πρωτοπόρος μες στο κίνημα του μοντερνισμού της χώρας του, μεταφραστής και δοκιμιογράφος, μετέφρασε τους ποιητές Αντρέ Μπρετόν, Σαιντ Τζών Περς, Γουίλιαμ Κάρλος Γουίλιαμς και Γουάλας Στήβενς. Το 1957 ίδρυσε τη λογοτεχνική επιθεώρηση *Σαρντίο*. Δίδαξε για 8 χρόνια την ισπανόφωνη λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Πίτσμπουργκ στις ΗΠΑ. Επίσης μετά την επιστροφή του από τις ΗΠΑ το 1975, στο Πανεπιστήμιο Σιμόν Μοπλιβ'ρ της χώρας του. Το 1976 βραβεύτηκε με το εθνικό βραβείο λογοτεχνίας. Ήταν γνωστός επίσης σε όλη τη Λατινική Αμερική για τις λογοτεχνικές διαμάχες του με τους ποιητές Μιγκέλ Οτέρο Σίλβα, Χουάν Λισκάνο και Ρομπέρτο Χουαρόθ.

Inflexiones

In-

flexiones de la palabra: hacen de uno muchos objetos
sin tocarlos sin gastarlos: no los palpan

re-

flexiones del cuerpo: escritura del universo
un objeto que no sea sensación
una memoria que no sea recuerdo
vaciar el sentido
lenguaje: reloj de arena
lo demás es lo viciado: lo pleno
de sentido de poder
palabras que no nuestras que no poseemos
de repente al apenas decirlas ya nos poseen

el mundo es una dicción que no nos es dado
pausar pautar sino con el cuerpo

Las palabras tienen que seguir siendo lo que son
lo que siempre han dejado de ser
no hay dos lenguajes: la misma palabra que habla
es la misma que calla
pero hay dos silencios: la misma palabra que calla
no es la misma que habla
cada palabra desplaza a otra que nunca logramos
decir.

Αποκλίσεις

Απο-

κλίσεις της λέξης: φτιάχνουν από ένα πολλά αντικείμενα
δίχως να τα' αγγίζουν δίχως να τα φθείρουν: δεν τα ψαχουλεύουν

αντ-

ανακλάσεις του κορμιού: γραφή του σύμπαντος
ένα αντικείμενο που δεν θα ναι αίσθηση
μια μνήμη που δεν θα είναι ανάμνηση
κένωση του νοήματος
γλώσσα: γλώσσα
τα υπόλοιπα είναι το *viciado*: το πλήρες
του νοήματος της εξουσίας
λέξεις μη δικές μας που δεν τις κατέχουμε
που ξαφνικά μόλις τις προφέρουμε πια μας κατέχουν

ο κόσμος είναι ένας λόγος που δεν μας έχει δοθεί
να παύσουμε να παύσουμε μόνο με το κορμί

Οι λέξεις πρέπει να συνεχίσουν να είναι αυτό που είναι
αυτό που πάντα έπαψαν να είναι
δεν υπάρχουν δυο γλώσσες: η ίδια λέξη που μιλά
είναι η ίδια που σιωπά
αλλά υπάρχουν δυο σιωπές: η ίδια η λέξη που σιωπά
δεν είναι η ίδια που μιλά
κάθε λέξη μετατίθεται σε μια άλλη που ποτέ δεν καταφέρνουμε
να προφέρουμε.

Escribo con las palabras que tienen sombra pero no dan sombra

Escribo con las palabras que tienen sombra pero no dan sombra
apenas empiezo esta página la va quemando el insomnio
no las palabras sino lo que consuman es lo que va ocupando la realidad-
el lugar sin lugar
la agonía el juego la ilusión de estar en el mundo

la ilusión no es lo que hace la realidad sino la ráfaga escindida-
simulacros donde ocurren las ceremonias intercambios de fulgores
del vacío del deseo

ya no hay sitio para la escritura porque ella es el sitio mismo-
de lo que se borra
no descubrimos el mundo lo describimos en su terca elusión

ya no volveré al mar pero el mar vive en esa ausencia que es el
mar cuando la palabra lo dice
y se derrama sobre la página como una mano
ya no estaré en el bosque sino en la hoja que escribo y entreveo
su ramaje pasa el viento
ya no habrá más verano sino ese sol que devora a la memoria
y viene la gran noche de la arena que cubre los ojos y sólo
podemos leer lo que no estaba escrito

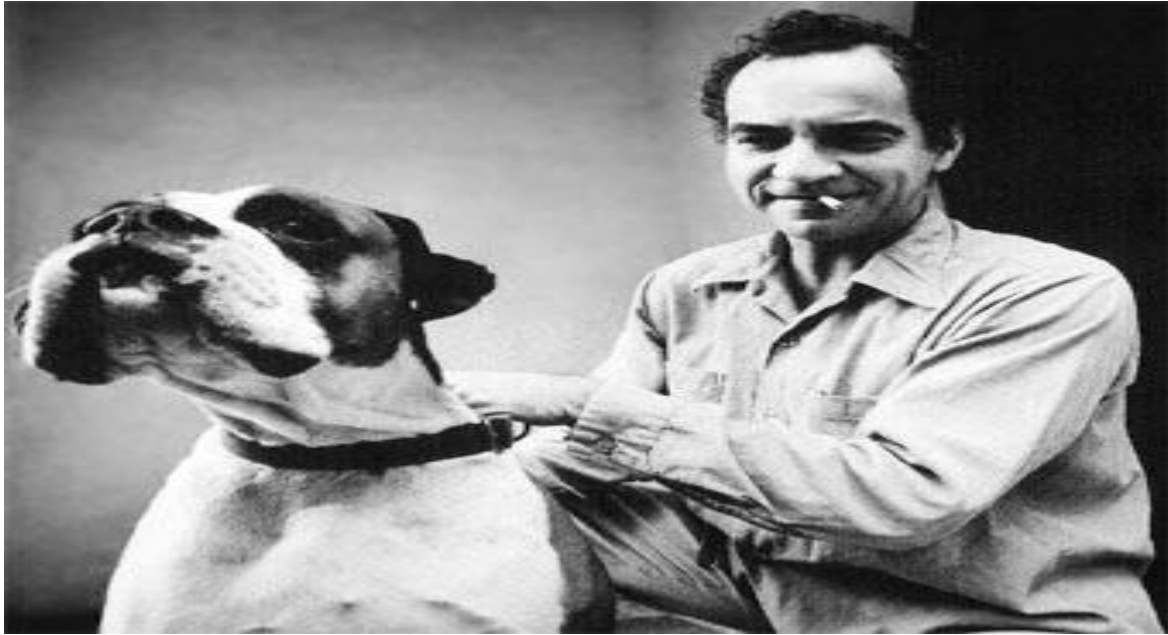
Γράφω με τις λέξεις που έχουν σκιά αλλά δε δίνουν σκιά

Γράφω με τις λέξεις που έχουν σκιά αλλά δε δίνουν σκιά
μόλις αρχίζω αυτή τη σελίδα την καίει σιγά σιγά η αγρύπνια
όχι οι λέξεις αλλά αυτό που καταναλώνουν είναι αυτό που θα καταλάβει την πραγματικότητα-
ο τόπος δίχως τόπο
η αγωνία το παιχνίδι η ψευδαίσθηση του να βρίσκεσαι μέσα στον κόσμο

η ψευδαίσθηση δεν είναι που φτιάχνει την πραγματικότητα αλλά η διχασμένη ριπή-
οι προσομοιώσεις όπου συμβαίνουν ο ι τελετουργίες οι ανταλλαγές των λάμπων
του κενού της επιθυμίας

πια δεν υπάρχει χώρος για τη γραφή γιατί αυτή είναι ο χώρος ο ίδιος-
αυτού που δεν σβήνεται
δεν ανακαλύπτουμε τον κόσμο τον ανακαλύπτουμε μες στην επίμονή του απόδραση

δεν θα επιστρέψω πια στη θάλασσα για τι η θάλασσα ζει μέσα σ' αυτή την απουσία που είναι
η θάλασσα όταν η λέξη την προφέρει
και ρίχνεται πάνω στη σελίδα σαν ένα χέρι
πια δε θα βρίσκομαι μέσα στο δάσος αλλά στο φύλλο που γράφω και μισοβλέπω
μέσα απ' το φύλλωμά του να περνά ο άνεμος
πια δε θα υπάρξει άλλο καλοκαίρι εκτός απ' αυτόν τον ήλιο που κατασπαράσσει τη μνήμη
και προβάλλει η μεγάλη νύχτα από την άμμο που σκεπάζει τα μάτια και μπορούμε
μόνο να διαβάσουμε αυτό που δεν ήταν γραμμένο.

ENTRETEXTOS

para empezar: no moriremos de poesía

nadie tiene la palabra aunque hablen
o todos la tienen aunque callen

poetas de su tiempo llegan a destiempo

me voy con los que parten y no regreso

anuncio a los que nada anuncian

el ojo del poeta se adueña del mundo
que reAparece

condenados a la realidad por la realidad
que inventamos

(realidad, realidad, no me abandones)

ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑ

για να αρχίσω: δεν θα πεθάνουμε απ' την ποίηση

κανείς δεν κατέχει τη λέξη παρόλο που όλοι μιλούν
η όλοι την έχουν αν και σιωπούν

ποιητές της εποχής τους καταλήγουν εκτός εποχής

πάω μ' αυτούς που αναχωρούν και δεν επιστρέφω

αναγγέλλω αυτούς που τίποτα δεν αναγγέλλουν

το μάτι του ποιητή οικειοποιείται τον κόσμο
που επανεμφανίζεται

καταδικασμένοι μες στην πραγματικότητα από την πραγματικότητα
που εφευρίσκουμε
(πραγματικότητα, πραγματικότητα, μη με εγκαταλείψεις)

LA LATA

yo estoy fuera de la literatura
yo no escribo sino con sangre
yo sólo escribo por raptos (de sabinas)
yo desprecio el oficio cuando oficio
yo no hablo de la eternidad (ella habla por mí)
soy el soplo de las edades
 las edades del soplo
 el soplo sin edad
etc etc etc

O TENEKES

Εγώ είμαι έξω απ' τη λογοτεχνία
εγώ δε γράφω παρά μόνο με αίμα
εγώ μόνο γράφω μέσα από αρπαγές (των Σαβίνων)
εγώ περιφρονώ το επάγγελμα ως επάγγελμα
εγώ δε μιλώ για την αιωνιότητα (αυτή μιλά μέσα από μένα)
είμαι η πνοή των εποχών
 οι εποχές της πνοής
 η πνοή δίχως εποχή
κλπ, κλπ, κλπ